

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

20-11-52

KUIFJE

47

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

IN DIT NUMMER :
**DE NOORD-
ZUIDVERBINDING**
IN WOORD EN BEELD !

DE GEUZEN HEBBEN ZICH MEESTER GEMAAKT VAN EEN KAPERSCHIP
EN KUNNEN ZICH TIJDIG UIT DE BUURT VAN 'T SPAANS GALJOEN
MAKEN. TIJL JUBELT HET UIT !...

Het loopt mis met SALT

I K zie niets, jammert de kleine Maggy.

Ze tracht zich een weg te banen door het jonge volkje dat voor de afsluiting staat. Te vergeefs.

— Wil ik je op mijn schouders nemen, dan zul je wel zien en dan kun je me vertellen wat er gebeurt, stelt haar oudere broer Ken voor.

— Ja, graag, zegt de kleine Maggy, terwijl ze reeds op de schouders van sterke broer klautert. Ik zie HEM nu, roept Maggy daarna en ze wijst naar de logge grijze massa die in het midden van het weiland ligt.

Minuten gaan voorbij. Een man komt uit de wei en Ken spreekt hem aan :

— Hoe gaat het met Salt?

— Het loopt mis met Salt, vrienden, antwoordt de man mistroostig.

★

Het loopt mis met Salt. Wat wil men daarmee zeggen? Salt zal toch niet sterven? Sinds meer dan veertig jaar wordt hij in heel Zuid Engeland gevierd, overal waar hij komt. In de kleinste dorpjes kent jong en oud hem als een goede, oude vriend. Men houdt van Salt, de enorme olifant van het reizend circus van Canterbury.

Sinds enkele weken doet het nieuws de ronde in de Zuidelijke graafschappen, dat Salt ziek is. Duizenden mensen zijn naar Canterbury komen kijken hoe Salt het stelt.

★

— Beweegt hij nog, vraagt Ken aan zijn zus.

— Neen, hij verroert zich niet meer, antwoordt Maggy bedrukt.

De veearts laat om het uur een gezondheidsbulletin uithangen. Daar is de man weer die de bulletins op een paal spijkt. Welk nieuws brengt hij nu?

« SALT IS GESTORVEN. »

Een diepe stilte volgt op dit bericht. De kleine Maggy is niet de enige die begint te wenen. Er zijn zelfs grote en oude mensen die zich niet schamen een traan weg te pinken. Met loed in de benen gaan de kinderen in de sombere avond naar huis.

De kleine Maggy stapte naast haar grote broer en vraagt met een fijn stemmetje :

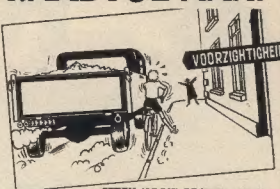
— Ken, als er nu een paradijs zou zijn voor de olifanten die hun leven lang, goed en vriendelijk geweest zijn, dan gaat Salt er zeker heen?

— Zeker en vast, antwoordt Ken, en hij voelt aan de manier waarop zijn zus zijn hand drukt, dat ze nu bijna gelukkig is.

Kuifje

PHILIPS RAADT JE AAN:

STEEL NOOIT RECHTS VOOR!

De chauffeur ziet je niet, en je waagt je leven!

Je kent toch onze wegen? Ze zijn doorgaans slecht. Je kent ook ons klimaat: meer regen dan zonneschijn.

★
Neem een
PHILIDYNE.

VEILIGHEID

de uitrusting die weerstand biedt aan schokken en regen.

PHILIPS "PHILIDYNE"

TAFEL
VOETBAL

SUBBUTEO

GEEN KAARTEN...
GEEN TEERLINGEN...
GEEN HANDRAAD...

MAAR... het echte voetbalspel zoals het op het veld wordt gespeeld met corners, goal-kicks, dribblings, louten, enz.

VRIJE BEWEGING van de figuren, die zich in evenwicht houden en zich na iedere schop automatisch oprichten. Gespeeld met twee en twintig miniatuur-figuren, bal en goals. De regels van de voetbalbond zijn ook voor dit spel van toepassing.

Vraag, zonder enige verbintenis, de uitleg van het Tafelvoetbalspel SUBBUTEO aan :

SUBBUTEO
Dienst T
Jozef II straat, 61
BRUSSEL
en voor HOLLAND:
SUBBUTEO
Parkweg, 334
VOORBURG
bij Den Haag

WELDR
de prachtige albums :
**DE NIEUWE AVONTUREN
VAN CORENTIN**
door
P. Cuvelier.

★
HET SPAANSE SPOOK
door
W. Vandersteen.

Beide albums zijn mooi ingebonden en volgende week reeds verkrijgbaar !

KUIFJE (weekblad). Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909-16 — Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
Kuifje-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3853. Giro 190.334. Abonn. : fl. 4 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

De Hollandse vloot, onder leiding van Piet Hein, heeft de Spaanse Zilvervloot buitgemaakt. Met schatten beladen keren de Hollanders huiswaarts. Onderweg worden de schepen door de storm uiteengeslagen, zo keert het admiraalsschip zonder begeleiding naar de thuishaven...

Het was waarlijk nodig uit te kijken, want even na de middag ontwaarde men drie kleine schepen, die op het Hollandse vaartuig kwamen afgestevend.

Dat zijn waarschijnlijk Duinkerke kapers!

Zij veronderstellen dat dit een koopvaardischip, dus een gemakkelijk te veroveren buit is!

Alles wordt in gereedheid gebracht voor het gevecht. De kapers zijn nu vlak bij, en de strijd ontbrandt. Na een kort maar hevig gevecht, worden de zeeschuimers overwonnen...

De volgende dag komt er land in het gezicht en de matrozen begroeten met een luid «hoera» de Hollandse duinen.

Bij hun aankomst worden admiraal Hein en zijn manschappen door een geestdriftige menigte opgewacht en uitbundig toegelucht, want de vaartuigen, die de haven voor het admiraalsschip bereikten, hebben natuurlijk reeds bekend gemaakt dat de Spaanse Zilvervloot buitgemaakt werd...

Het weerzien tussen kapitein Carstenz en Cori is zeer hartelijk...

Ik heb van je koene daden gehoord, Cori, en ik ben trots op je!

Enkele dagen later wordt Piet Hein door de Staten-Generaal ontvangen en men schenkt hem een keten ter waarde van 1.500 gulden. Dan maakt hij een triomftocht doorheen het land en wordt overal geestdriftig ontvangen.

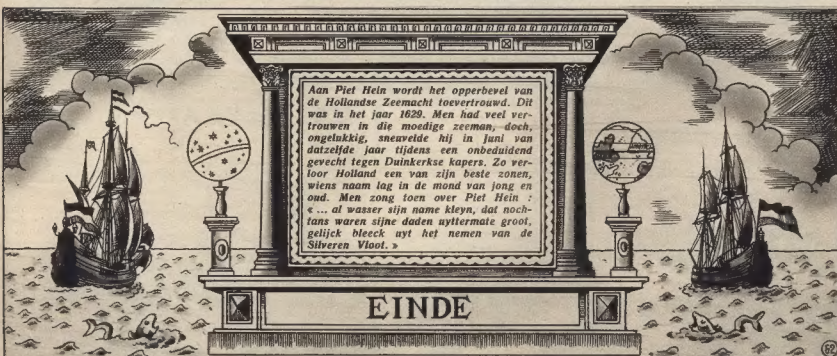

Intussen blijft Cori, die voor zijn moedig gedrag beloofd werd, niet bij de pakken zitten. Gevaren en moeilijkheden schrikten hem niet af en hij monstert aan als matroos voor een vaart naar West-Indië...

Aan Piet Hein wordt het opperbevel van de Hollandse Zeemacht toevertrouwd. Dit was in het jaar 1629. Men had veel vertrouwen in die moedige zeeman, doch, ongelukkig, sneuvelde hij in juni van datzelfde jaar tijdens een onbeduidend gevecht tegen Duinkerke kapers. Zo verloor Holland een van zijn beste zonen, wiens naam nog in de mond van jong en oud. Men zong toen over Piet Hein: «... al wasser sijn name kleyn, dat nochtans waren sijne daden uytermate groot, gelijk bleek nyt het nemen van de Silveren Vloot.»

EINDE

De Chinees met de rode mantel

De zoon van Raveschot werd ontvoerd. Rita en Rik menen dat ze op het spoor zijn van de kidnapper, die zij «De Chinees» heten. Terwijl onze vrienden hun onderzoek voortzetten...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

Ik zal je laten mij voor de aap te houden!

Nee! Nee!

Ursulin, ben jij gek geworden?

Het is waai! Ik volg dat we die lakkel levend aan zijn vadel moesten afgeven!

Wel, wat vertelt de politie? Je telefoontje maakte me niet wijzel!

Wees voorzichtig, jongen, voorzichtig!

De «ajuijen» verklaren dat ze aan de pers geen enkele inlichting kunnen verstrekken, ten einde het onderzoek niet te belemmeren. Habaha! («Ajuijen» : dialect voor politie.)

Veltaling: Ze weten niets! Ze velontschuldigen zich omdat wij hen te slim af zijn! Blavo! Ovel een week hebben wij de loodjes!

Op het einde van dezelfde dag bij Raveschot...

Wel, ik kan de politie niet feliciteren! Na vier en twintig uur weten ze nog even veel, d.w.z. niets!

Mijn zoon werd nu reeds vier en twintig uur geleden ontvoerd!

Mijnheer Raveschot, de ontvoering was meesterlijk in mekaar gestoken... en...

Zwijg! Jullie hebben geen excuses! Handel dan toch!

Ernest! Een whiskey dry! Dat zal me kalmeren!

Ernest!!! Ha, ja, men heeft me gezegd dat hij een zieke kozijn moest gaan bezoeken!

Terwijl Raveschot zich vreselijk opwindt, lezen Rik en Rita het programma van het Herfstpaleis. Ze zitten er van...

Achtien Chinezen! Achtien Chinezen! Hoe vinden we de kidnapper in dat mierenest?

HA! HAHA!

Die arme jongen! Wat is er hem overkomen?

Laat me door, ik ben dokter!

Prioriteit! Ik ben een reporter van Kalfje!

Triyf Ufenspiegel

De Geuzen profiteren van de strijd tussen piraten en een Spaans galjoen om met een schip aan de haal te gaan...

De wind steekt even plotseling op als hij daareven was gaan liggen. De zeilen bollen onder een flinke bries en brengen de vaartuigen onverwachts in beweging. De gezagvoerders schreeuwen hun bevelen

De wind is onze bondgenoot. Kanonniers aan de stukken! Stuurman zwenk over bakboord!

We zijn verloren! Redde wie zich reddend kan! De entertouwen losener van door met volle zeilen!

De kapers vluchten hals over kop naar hun vaartuigen, doch lijden op het achterdek nog zware verliezen!

De beide piratenschepen trachten jilings te ontkomen, doch de kanonnen van het galjoen spuwen reeds vuur en vlam en boren bij het derde salvo een van de vluchtende schepen in de grond...

Op het schip, door de Geuzen buitgemaakt, werden alle zeilen gehesen. Het levensvlug door het ruime open irhet verst van het Spaans galjoen...

Vooruit, jongens! Trek aan de riemen! Vooraleer ze met de tweede kaper hebben afgerekend zijn we buiten schot!

Tijl, Lamme en al de Geuzen helpen de roeiers. Het vooruitzicht van de vrijheid geeft deze laatzten reuzekrachten...

lnmiddels takelen de kanonnen van het galjoen het tweede kaperschip stuk voor stuk af. Ten slotte doen enkele treffers aan de waterlijn het eveneens in de golven verdwijnen

Hierop wendt het Spaans galjoen het roer. De kanonnen worden herladen en de bevelhebber kijkt uit naar de derde vluchteling...

Zet alle zeilen uit! Ook dat gespuis mag ons niet ontsnappen!

DE UILENSPIEGELKLAS

Onderwijzer. — Karel, waar ligt het eiland Corsica?

Karel (die verstooid met zijn knikkers wil te spelen en alleen maar aan hen denkt). — In mijn broekzak, meester.

Onderwijzer. — Wat is stoom, André?

André. — Stoom is water dat razend geworden is van de hitte, meester.

Lede. — Ik wou dat de klas rond was, meester.

Meester. — Waarom, mijn jong?

Lede. — Omdat ik dan niet altijd in de hoek zou moeten staan.

Onderwijzer. — Kun je me een zin maken met het woord « hand-langer », Guido?

Guido. — Mijn moeders' rok is een hand langer dan die van mijn zuster!

Onderwijzer. — Cori, welk is het geslacht van het Franse woord « cour »?

Cori. — Ik denk dat het « liekeur » moet zijn, meester.

Onderwijzer. — Leo, noem me een doorzichtig voorwerp!

Leo. — Een sleutelgat, meester!

Onderwijzer. — Ik was mij, gij wast u welke tijd is dat, Piet?

Piet. — Zaterdagavond, meester!

Onderwijzer. — Kent gij iets erger dan een giraffe met een stijve nek?

Gerard. — Een duizendpoot met elasteroen, meester!

Onderwijzer. — Ivo, jij die een klein broertje hebt, kun jij me zeggen waarom kleine kinderen huilt?

Ivo. — Neen, meester, maar hoe zou men zelf zijn wanneer men geen haar op zijn hoofd en geen enkele tand in de mond had?

Onderwijzer. — Modest, zeg me eens wat is de ruggegraat?

Modest. — De ruggegraat is een stok, meester. Op de bovenkant zit ons hoofd, en op de onderkant zitten wij zelf.

Onderwijzer. — Gebeurde er iets merkwaardigs in het jaar 1940?

Leo. — Ja, toen werd ik geboren, meester.

De meester heeft een val voor les gegeven over punten, komma's, punt-komma. Hij heeft alles zorgvuldig uitgelegd en nu wil hij natuurlijk ook weten of iedereen het gesnapt heeft.

— Vertel me eens, Jan, vraagt de meester, wat doe je aan het einde van een lijn?

Jan valt uit de wolken en antwoordt:

— Hm... hm... een visshoek, meester!

Professor tot zijn studenten: — Ik was van plan vandaag over de hersenen te handelen, maar we moeten dat tot volgende week uitstellen, ik heb nu wat anders in het hoofd.

Onderwijzer. — Henk, wat weet je over de egel?

Henk. — Hij is de cactus onder de dieren, meester.

Leraar. — Die vraag is toch heel eenvoudig, jongen!

Student, roed van opwinding. — Daarvoor ben ik akkoord, meester, maar het antwoord, dat is een ander paar mouwen!

— Koop vlak een ballon, mevrouw, dan kan ik weer naar beneden!

(Nieuw Illustratie.)

ZO'N SLIMMERD!

Een inspecteur bezoekt een dorpschool en woonde de rekenles bij. Op een gegeven ogenblik vroeg hij de onderwijzer:

— Merk je hoe onoplettend die kinderen zijn?

— Neen, antwoordde de onderwijzer.

— Ik zal het u bewijzen!

De inspecteur richtte zich tot de kinderen en zei:

— Noem mij eens een getal.

— 76, zei een leerling.

De inspecteur schreef 67 en wachte. Niemand zei iets.

— Noem nog een getal!

— 53.

De inspecteur schreef 35.

Weer zweeg heel de klas en de inspecteur keek triomfantelijk naar de onderwijzer.

— Nog een getal!

— 44, mijnheer, en beproef dat nu ook eens om te draaien!

Onderwijzer. — Marcel, hoeveel ribben heeft de vrouw?

Marcel. — Eén meer dan de man, sinds men er hem in het Aards Paradijs één afgenomen heeft, meester.

SCHRIJF JE VRIENDEN ALLEEN OP BRIEFPAPIER VAN

KUIFJE

IEDERE OMSLAG BEVAT
5 VERSCHILLENDE
VERSIERINGEN
VERKRIJGBAAR
VOOR 80 PUNTEN!

GESCHENKENLIJST

	Punten
1. Chromo's « REINAERT DE VOS », vijf reeksen 1. (1-40, 41-80, 81-120, 121-160 en 161-191)	60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten	70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen	80
5. KUIFJE's chromo's van de collectie « ZIEN en WETEN », reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat	100
Vliegtuigen reeksen 1.2. Luchtschepen reeksen 1.2. Spoorwegen reeksen 1.2. Marine reeksen 1.2.	
6. KUIFJE's portefeuilles	125
7. KUIFJE's portefeuilles, groot model	200
8. Bloc-notes KUIFJE	300
9. KUIFJE's puzzels, in hult, STANDAARD formaat, nieuw model	400
10. KUIFJE's puzzels, in hult, GROOT formaat, nieuw model	500
11. Blokjespapel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500

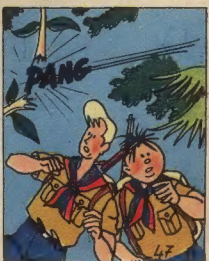
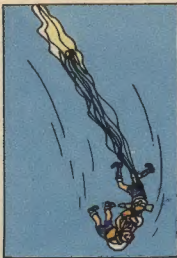
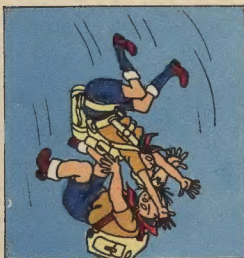
Volgende producten dragen de KUIFJE's EEN: VICTORIA chocolade, pralines, koekjes en toffees; INA-margarine; CHOCOSWEET, KUIFJE's zeep; PALMEX-zeep; PRINSOR-telefoon van PALMEX; FRIMA-fruit en dierprokelede groenten; MATERIE-confituren; Siroop PROSMANS en PRINCE DE LIEGE; Telefoon, PILSBERG van VANDENBERG; De Amerikaanse FRANCO-SUISSE de kruiden en azijnen gemaakt voor HORTON door de firma DUMONT Frères et Cie te CHASSART.

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN FRED FUNCKEN

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

In San Antonio was Koen getuige van de moord op Stroom Arrowhead, een cow-boy van de Old Fellows Ranch en vriend van Texas Slim. Koen meent dat de dader van de moord een klant van café «Tarantula» is...

HEEFT MEN HET JUISTE SPOOR GEVONDEN?

ZONDER aarzelen, riep Koen. — O. K. Ik zal mijn vertrek naar Black Gold City uitstellen. Wickham en Huddleston zullen het daar zo goed doen als stond ik aan hun zijde en ik neem, ten minste voor 'n paar uur, de leiding van het onderzoek in verband met de moord op Stroom Arrowhead. Joyce, jij vergezelt me en jij natuurlijk ook, jongen! We gaan naar de «Tarantula» om te horen of ze daar de klant gezien hebben wiens persoonsbeschrijving je zo nauwkeurig gaf.

Zo gezegd, zo gedaan. Ondanks de protesten van Jeanne Hermans, verliet Koen de kantoren van de Criminele Brigade in sterk en indrukwekkend gezelschap.

Ze waren er spoedig. Met de «Tarantula» had de politie nog nooit last gehad en de aankomst van haar hoogste gezagdragers verwette dan ook heel wat opschudding. Het resultaat van de navraag was afdoend. Rond dezelfde tijd als Arrowhead was er inderdaad een verbruiker geweest die aan de persoonsbeschrijving, die Koen gegeven had, beantwoordde. De getuigenissen over het lichte pak waren uiteenlopend. Dat was gedeel-

Roman van MARCEL AETIGUES
Geïllustreerd door P. CUVELIER

telijk te wijten aan de halve duisternis die in het lokaal hing (het was een kelder waar je met een trap van de straat in afdaalde). Het bewees tevens dat de opmerkingsgave van de meeste mensen niet erg ontwikkeld is. Tijdens zijn loopbaan had O'Morrigan dikwijls vastgesteld dat «ooggetuigen» van een ongeval of een andere gebeurtenis niet in staat zijn «juiste» gegevens te verstrekken over het feit dat ze onder hun ogen zagen afspeelen. Het bewijs hiervan leverde ook de barman, een sekere Brandolacci, een man met een goede reputatie, die aan de verdachte een typisch Mexicaanse drank gegeven had: een tequila met water en gezouten citroensap. Dat de verdachte twee vingers aan zijn rechterhand miste, had de barman niet gezien. Koen bemerkte het toen de man een sigaret opstak.

O'Morrigan wensde de mensen die werkelijk geen ogen hadden om te zien, naar de duivel. Hij was er van overtuigd dat de koelen de treinen die ze sien voorbij sporen kunnen beschrijven!

Met Joyce en Koen reconstitueerde hij dan de weg die door Stroom en dus ook door de vermeende moordenaar gevolgd werd alvorens aan die verlaten hoek te komen. Er kwam schot in de zaak, want nu kwamen er meer getuigen opdagen die de man, beschreven door Koen, had-

den zien voorbijkomen enkele minuten na de cow-boy.

De wijk was schaars bewoond en vormde de overgang van de stad naar de vlakke buiten. San Antonio ligt aan de grens van de savanne, die zich uitstrekt tot Rio Grande.

Naar alle waarschijnlijkheid had de man Stroom Arrowhead ongemerkt ingehaald, langs een van de gangen die Koen zelf gebruikt had. Gestoord door de komst van de jongen en het daaropvolgend gesprek had hij, goed verborgen, gewacht tot zijn slachtoffer weer alleen was en dan had hij toegeslagen...

Ze stonden nu op het punt waar Stroom Arrowhead neergevallen was en Koen was diep ontroerd.

Daar, tegen de lage muur, was de fontein waar de cowboy zijn trouwe bronk had laten drinken. De muur zelf vormde de omheining van een huis in Spaans-Moorse stijl die dateerde van de XVIIIe eeuw. Het was een oude hacienda. De bijgebouwen vielen letterlijk in puin, doch het huis van de meester was goed bewaard.

— Wie woont in dat huis? vroeg O'Morrigan aan Joyce. Het is mogelijk dat iemand in dat huis iets merkte dat ons op het juiste spoor zou kunnen helpen.

— Daaraan heb ik reeds gedacht, zei de inspecteur met vluchtige glimlach. Het hele gedoe hoort toe aan een rijk graanhandelaar, Mr. Clayton Cardenas, die San Antonio sedert lang verlaten

heeft en thans in Californië woont. Van tijd tot tijd stuurt hij een zekere Floyd Lindsay, een soort van secretaris en intendand, naar hier om het huis te verluchten en de insecten te verdelen. Die Floyd was gisteren daar. De bureu, door mijn zorgen geïnterviewd, bevestigden zijn aankomst per auto. Om 8 uur deze morgen vertrok hij reeds opnieuw, dus twee uur voor Stroom onder de vensters van het huis gedood werd. Het zou te mooi geweest zijn, chef, indien iemand vanuit die vensters het drama zou gezien hebben! Ik gekseheer, maar ik heb eigenlijk lust te knarstansen.

— Je hebt ongelijk, Joyce. Ik lach vierkant. Ik lach me haast een breuk, antwoordde O'Morrigan met uitgestreken gezicht.

Toen kwam de coup de théâtre. Een van de politieagenten, door Joyce in de wijk rondgestuurd om zoveel mogelijk inlichtingen te krijgen, bracht een man mee. Het was een zwerfende zanger, de gitaar op de borst en een grote, gestreepte sjerf over de schouders. Hij behoorde tot de krekels die 's nachts op het beroemde Plaza van San Antonio de toeristen, die meer houden van de beelden uit het leven van de oude Spaanse meesters dan van het moderne Texas, op serenades en dansen vergasten.

Ziehier wat die schilderachtige zwerfer wist te vertellen. « Op het ogenblik dat de moord geschiedde, zat ik niet ver van de fatale poort, in een van de bouwvallige hutten die bij de oude hacienda horen. Ik had me daar neergezet om een sterk gekruide malswafel te eten, een slok pulque te drinken en een sigaret te roken. Van de misdaad zelf heb ik niets gezien of gehoord, doch op een gegeven ogenblik, heb ik een gedaante vliegensvlug zien voorbij wippen... »

Van die gedaante had de man niets anders kunnen zien dan de lichte panama en het kostuum dat zeer sterk contrasteerde met de donkere huidskleur van het gezicht.

— Je bent van de hemel gezonden, zei O'Morrigan. Het liedje dat ik van je mocht horen was werkelijk mooi!

Zonder dralen bracht O'Morrigan toen over heel het grondgebied het politieapparaat in werking. De persoonsbeschrijving van een het bevel de verdachte te klissen werd door radio, telefoon en door alle andere middelen die de politie ter beschikking staan, naar alle politieposten gezonden. De agenten in uniform en in burger, hun collega's met de pantserwagens, de G-men, met de police special 38 pistool gewapend en de grote, knappe Ierse verkeersagenten zetten de speurtocht in.

Enkele uren nadien reeds werd bewezen dat Koen een juist portret van de verdachte gegeven had en zijn voorgevoelens hem niet bedrogen hadden.

Sam Parkinson, een heel jong politieagent die de wacht had in het gebied van Laredo, bemerkte op een gegeven ogenblik een soort van peon, een Mexikaans landbouwarbeider, klein, tenger met olifkleurige huid. Die verschijning was absoluut niet origineel in die streken bevolkt met Indianen en Latijns halfbloeden. Maar Sam Parkinson had ook voorgevoelens...

— Toen je rechterhand eens, senior, had hij aan de peon gevraagd. Zonder aarzelen had deze zijn rechterhand uit z'n broekzak getrokken. Middel- en ringvinger ontbraken. Sam keek er als gehypnotiseerd naar... iets langer dan goed was en intussen verwaarloosde hij de nodige aandacht te schenken aan de linkerhand. Deze had bliksemsnel een kleine revolver getrokken en geschoten. Sam was neergevallen en de booswicht had natuurlijk de benen genomen. Gelukkig was de agent slechts licht gewond en zou hij spoedig weer hersteld zijn.

— We zullen hem niettemin vangen, zei O'Morrigan. Natuurlijk kan ik jou noch je verbodwaardige tante uit de stad laten gaan. Ik heb je nodig om die schurk te herkennen en zijn alibi te vernietigen want, geloof me vrij, dat heeft hij klaar. Hij zal zeggen dat hij de ochtend van de moord op duizend mijlen van San Antonio was en geen enkel getuige zal hem formeel herkennen. Uit de ervaringen in de Tarantula weet je best dat zijn berekening niet dwaas is. Voor de moordpoging

op Sam Parkinson zou hij er met enkele jaren af komen, maar voor de roofmoord op de kranige cowboy is onze wet ongenadig. Ja, dat zal hem duur te staan komen! Je gaat me helpen, jongen, om die laffe misdadiger gevangen te nemen. Hij zal zijn verdiende straf niet ontlopen. O'Morrigan zweeg enkele ogenblikken en voegde er dan vriendelijk aan toe: Een avontuur in Texas. Niet een waarvan je gedroomd had, maar toch een avontuur, nietwaar?

(Wordt voortgezet.)

WELKOM AAN ALLEN

KUIFFE opende een prachtige winkel in de LOMBARDSTRAAT, 24, te BRUSSEL, en nodigt jullie uit er een kijkje te komen nemen.

Jullie kunnen er ons weekblad « KUIFFE » verkrijgen, de geschenken voor de Kuffe's bons en de albums van al onze medewerkers.

Jullie zullen hartelijk ontvangen worden bij KUIFFE!

Victoria presenteert AVONTUUR IN DE FAR-WEST

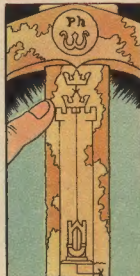
(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT VAN BEERSEL

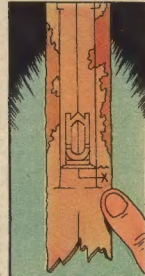
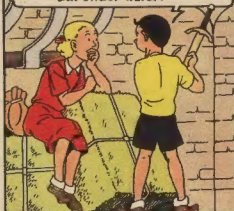
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Rondleuten trachten zich meester te maken van de schat. Lambik, die de politie wou verruigen, wordt hun slachtoffer...

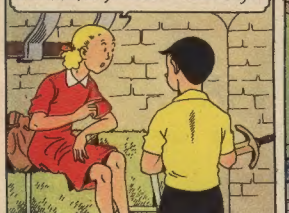
Kijk, Wirke, ik verwijderde het roef en er is een plan te voorschijn gekomen. Je ziet duidelijk dat er op een van de torens een maa met een kroon staat. Die kroon moet naar beneden gedrukt worden en...

...bracht waarschijnlijk een mechanisme in beweging dat de bergplaats van de schat opende. Die bergplaats lag wel lager dan de troon, doch... BUITEN de torens, dus onder water!

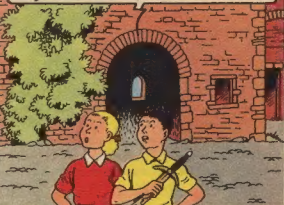
Dat klopt! Aan de voet van de meestentoren vond ik, onder water, een oude duikersklok. Misschien heeft ze geëindigd om de schat te bergen.

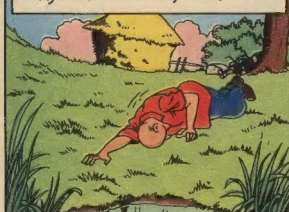
In afwachting dat Lambik weer komt, gaan we de torens inspecteren.

Ah... Op de meestentoren staat geen vlaggemast met een kroon maar ik geloof dat er ten tijde van Philips van Witthem zelfs geen spitdak op de torens stond. We gaan in elk geval eens tot op de zolder...

Inmiddels komt Lambik tot het bewustzijn en sleept zich verfrist naar een vijvertje om zich te verfrissen.

Almachtig? Hier in Drabent?... Neen, dat is onmogelijk! Dat kan niet!

Maar och, ik kan toch dom zijn... Niet dikwijls natuurlijk... maar toch... Het geen ik daar zag was toch zo fantastisch!

Natuurlijk is het onzin! Ik lig nog bewusteloos te dromen aan de voet van die boom... Ik ga kijken of ik er nog ben...

Alle donders! Neen, ik ben er niet meer. Dus ben ik wakker en was het geen droom!

In hemelnaam, hoe is het mogelijk! Hoe komt DAT daar op de bodem van het vijvertje... Het is afschuwelijk... monsterachtig... Het is een...

(Wordt voortgezet.)

MANNEN OP DE MAAN

Kuijje en zijn vrienden zijn vertrokken voor de reis naar de maan. Jansen en Jansens zijn ook van de partij. Kantein Haddock spreekt een fles whisky aan...

Hallo! Hallo! Hier de aarde... Jullie bereiken een snelheid van 11 km. per seconde jullie zijn niet meer onderhevig aan de wetten van de zwaartekracht...

En nu aan het werk! Eerste hoofdstuk...

Haaaaaaa! Xiezo, ik voel me al veel geleerder!

Vooruit! Een aanval op het tweede hoofdstuk!

Go zitten en kijk... Ginds... de maan in al haar pracht!

Wat? Dat is de maan? Die grote bol bezaaid met gaatjes?

Ongehoord! Kom eens kijken, Jansen!

Opgelet!... Je wandelstok blijft haken... Neen, trek hem niet weg... om Gods wil! Aai!

Op hetzelfde ogenblik om vroege-ning later

Op jullie ge... ge... zondheid... daarboven!

Wat... iss... daadadat? M'n whisky... ky... vormt een bol... Niet... niet... momo... gelijk... Loozou ik ik ik... reeds tete vevale gedronken hebben?

Whisky... ge-geegen... grappen!... In-in... m'n glas... sch... schiet een beet... beetje op!

Tefete veel... of niet-niet te veel... een de-fige whisky gegendragt... zich niet op zulke wij... wij... Vooruit, kom... hier... hier... en... da... dadelijk!

DRIE maanden geleden moest de reiziger die van Antwerpen kwam en naar de kust trok, z'n pakken en zakken uit het station sleuren, trachten zich op een eivolle tram te wringen in de hoop de trein in het Zuidstation nog te halen. Als z'n tenen dan haast blauw getript waren, en hij een paar stevige duwen in de ribben had gekregen, mocht hij weer afstappen, omdat hij de verkeerde tram had genomen... of omdat z'n koffers onmogelijk meekonden... Kwam de sukkel later dan eindelijk in het Zuidstation, spoorde de trein juist voor z'n neus weg... Oef, wat een miserie!

Hieraan is nu een einde gekomen. Dank zij de Noord-Zuidverbinding kan de reiziger van Noord naar Zuid of omgekeerd rijden en, wanneer het hem belieft, kan hij zelfs in het hartje van de stad uitstappen: aan de Kapel, het Centraal Station of de Congresszuil. Het zijn mooie stations die in het neonlicht blinken als nieuwe munstukken.

Helemaal voltooid zal de Noord-Zuidverbinding een echt juweel zijn. Op vier en twintig uren zullen er niet minder dan duizend treinen door rollen, d.w.z. om de drie minuten, twee treinen, die een half miljoen reizigers zullen vervoeren.

De geschiedenis van de Noord-Zuid Verbinding: EEN KLUCHT IN 3

EERSTE SCHUIFFE

DENK niet dat het idee, Noord met Zuid te verbinden, nieuw is! Precies honderd en elf jaar geleden waren ze reeds, per spoor, met elkaar verbonden.

We zijn in het gezegende jaar 1841, de dames dragen crinolines, de heren klaphoeden en kanten jabots. Lanas

die heftig met een zware bel rinkelde. Was het om de wandelaars op veilige afstand van het monster te houden of, om te beletten dat de hijgende, puffende locomotief door een stevige beenhoudersgast zou worden onder de voet gelopen?

TWEDE SCHUIFFE

1855. De romantische Noord-Zuid is reeds verdwenen en de Brusselaars denken er ernstig aan 'een enorme viaduct te bouwen, die de stad zou overspannen en de twee stations zou verenigen. Prachtige, wondermooie plannen werden getekend en voorgelegd en de administratie zorgde er voor dat ze alle een begrafenis eerste klas kregen!

Enkele jaren later, dat was in 1870, kwamen de vroege vadersen op het geniale idee de onwelriekende Zenne door riolen te laten spoelen en door het stadscentrum brede, statige lanen te trekken. Was dat geen enige gelegenheid om meteen aan de gedroomde Noord-Zuidverbinding te beginnen? Neen, het uur was nog niet geslagen. Buiten de stad,

langs het Westen, werd echter een spoorlijn aangelegd. Ze bestaat nog, doch wordt alleen gebruikt voor goedertransport.

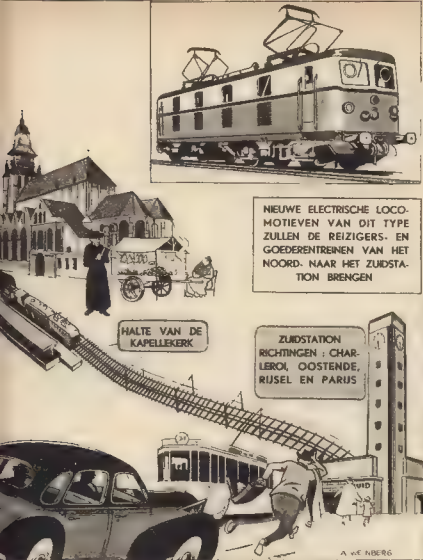
DERDE SCHUIFFE

1884-1902. Grote herrie in de schoot van de administratie. Ja, denk eens aan, minister Van de Peereboom sprak er over de hoofdstad van een metro te voorzien! En wat zou er dan gebeuren met de Noord-Zuidverbinding? Daar zou wel niets meer van in huis komen? De voorstanders van de Verbinding weerden zich als duivels in wijwateraf en de metro werd opgegeven ten voordele van de Noord-Zuidverbinding. Weer werden er mooie plannen gemaakt... geduurd elf jaar. Vol jeugdige geestdrift gaf men de plannen dan aan een commissie die ze nog beter en oordeelkundiger zou bestuderen... Na zeven jaar pakte deze commissie uit met een ontwerp en het is dit ontwerp dat, op enkele details na, thans werd verworpen. De plechtigheden op 4 October 1952 zetten de kroon op het werk.

de Zuid- en Anderlechtlaan liep een dubbel spoor tot aan de Groendreef en dat was de eerste Noord-Zuidverbinding. Neen, heel ernstig was het niet gemeend! De treinen waren uiterst zeldzaam en, was er een die zich door de stad waagde, werd hij voortgegaan door een man

BEKIJK DEZE TEKENING
EN JE KENT DE
**NOORD-ZUID
VERBINDING**
ZO GOED ALSOF JE ZE
ZELF GEBOUWD HAD!

SCHUIFKENS

**WAAROM DUURDE HET
VIJFTIG JAAR ALVORENS DE
NOORD-ZUID KLAAR WAS?**

LATEN we eerlijk zijn en be-
kennen dat het een zeer moeil-
ijk werk was. De stations, zo-
wel Noord als Zuid, moesten
volledig herbouwd worden en
het gelaat van het centrum van
Brussel grondig gewijzigd. Het
was echter de constructie van
de grote tunnel die de inge-
nieurs grijze haren bezorgde.
Deze tunnel is van 36 tot 60 m.
breed en ligt, op sommige plaat-
sen, op een diepte van 20 meter.
De stad is heuvelachtig, dat
maakte de zaak zeer lastig en
op enkele plaatsen moest re-
kening gehouden worden met kost-
bare historische monumenten,
zoals de Sint-Godele en de
Kapellekerk. De fundamenten
van deze gebouwen zijn eerder
broos en wat gedaan indien een
toren of een vleugel instortte?
De grond waarop Brussel is ge-
bouwd, is zandachtig en door-
trokken van wateraders. Wie in
zulke bodem een tunnel wil gra-
ven, moet diavels handig en
voorzichtig zijn! Jullie zien dus
dat het bouwen van de Noord-
Zuidverbinding lang geen klein-
igheid was!

HET CENTRAAL STATION

WE gaan hier niet uitwijken
over de weelde waarmee dit
station ingericht werd, in de
dagbladen verschenen hierover
ellenlange artikelen en jullie kun-
nen zelf een kijkje gaan nemen.
Er zijn echter enkele details die
jullie zouden kunnen ontsnap-
pen: De in- en uitgangen zijn
afgesloten door een warme
lichtgordijn. De reizigers stap-
pen er door zonder dat ze het
merken en, welke ook de tempe-
ratuur weze die buiten heerst, in
het station is men veilig voor de
koude en de tocht. Het Centraal
Station van Brussel is het enige
in Europa en misschien wel in
heel de wereld dat met zulk een
vernuftig systeem uitgerust is.

Tweede sensationnele nieuwig-
heid: De verlichting! De reiziger
die plotseling van de zon-
overgoten straat in een duistere
tunnel komt, of omgekeerd, knip-
pert met de ogen en is een mo-
ment verblind. De ingenieurs
hebben de verlichting zodanig
aangebracht dat de overgang
van zonnelicht naar kunstlicht
trapsgewijze geschiedt. Tussen
het kunstlicht van de trappen en
de kaaien en het daglicht merkt
men haast geen verschil. Men
stapt van het ene in het andere
zonder het te voelen.

ENKELE CIJFERS

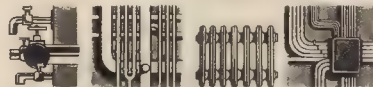
JE kunt je misschien voorstellen hoe die Noord-Zuidverbinding er
uitziet, maar aan de hand van deze cijfers zal het beter gaan:
ze zijn trouwens indrukwekkend!

DE grote tunnel, de viaduc-
ten van Noord en Zuid, de
hallen van het groot Centraal
Station alkieten tot nog toe niet
minder dan 385.000 m³ beton.
Genoeg om een moderne stad
uit de grond te stampen.

HET metalen gebinte weegt
45.000 ton of zoveel als een
respectabele oorlogsbodem.

MOEST men de heipalen
van de grote tunnel aan
elkaar rijgen, zou deze ket-
ting 85 km. lang zijn, de af-
stand van Brussel naar Lon-
gen.

Een paar cijfers van het Centraal Station:
REKENASSEN tellen hier niet minder dan 12.000 kranen, 18.000 m.
afvoerbuizen en voor de verwarming had men eventjes 170.000 m.

bus nodig 170.000 meter draad en kabels werden voor de elec-
trische leiding gebruikt.

En hoeveel kost de Noord-Zuidverbinding?

MEN raamt de kosten van 1905 — in dit jaar stak men voor
goed van wal — tot de
uiteindelijke voltooiing op
ongeveer 8 miljard 8 miljoen
francs of het geld dat zou
nodig zijn om zeven en ach-
tig duizend families van drie
persoonen te logeren, te vrie-
den en te kleden gedurende
een heel jaar!

David Balfour

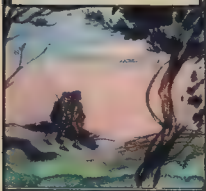
NAAR DE ROMAN VAN R.-L. STEVENSON

VAN JACQUES LAUDY

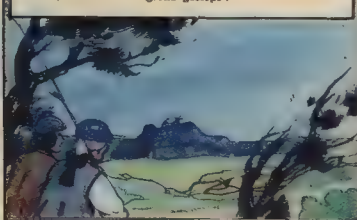
TEKSTEN EN TEKENINGEN

David Balfour was getuige van de moord op Colin Roy, de Rode Vos, wordt verdacht van medeplichtigheid en nagezet door de Campbells. Gelukkig vindt hij zijn vriend Alan Breck, van het kamp der Stuarts, terug...

We gaan naar James van Glens. Ik heb daar mijn Frans uniform en voorraad gelaten, waarmee we het land van Appin bereiken kunnen.

Haha, alarm! De wapens, die in de hutten verborgen waren, worden in de grond gestopt!

Ha, James! Wat is er gaande?

Weet je dan nog niet dat de Rode Vos werd gedood? Onze streek zal het duur moeten betalen en alle hulzen zullen doorzocht worden!

Meester, mag ik de uniform van Alan Breck in de put van Coir-Nan-Uiriskin gooien?

Hoor je dat? Mijn uniform! Geef ze hier, domme gans!

James, deze jongen en ik werden bijna gevangen genomen op de plaats van de moord. Kun je ons helpen?

Neem degens en pistolen, en wat alcohol zullen jullie ook kunnen gebruiken!

Enkele minuten later...

We zijn klaar!

Vooruit, David, neem wapens!

Heer, wat 'n leven!

Met zo'n lange degen kan ik niet marsjeren.

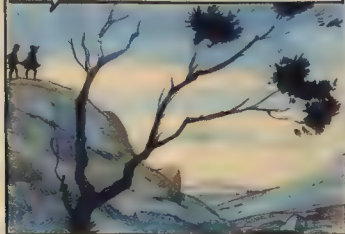

Zo je niet kunt gaan, moet je lopen, jonge vriend!

Vaarwel! Zorg er voor uit het land te komen, afvuuren men een laspijs op jullie hoofd zet!

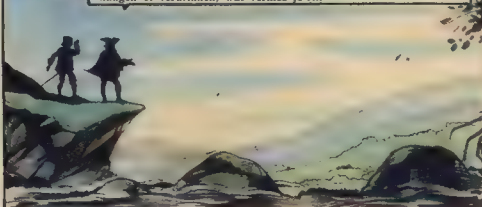

Gevaarlijke streek, David. En we zullen verplicht zijn de bergstroom over te steken...

Hoe wil je daarover heen komen? Ik hoor niets dan het geruis van het water. M'n hoofd draait er van!

We moeten er over! We springen van steen tot steen. Vooruit, hangen of verdrinken, wat verkies je?

De Goedroewage

DERDE VERVOLG

DOCH erp de jonkvrouwen konden schuilen, riep een boude stem over het water: « Heia, schone wasvrouwen, goede morgen! Laat gij voor ons uw wasgoed in de steek? Wie kleedt zich hier in zulk fijn linnen? Bij Frigga, gij ziet er zelf geen grof werkvolk uit... Treedt toch nader.»

Spreek niet met ons, vrienden, zo maande snel Goedroen, zoniet moesten wij het ontgeden.

— Wie dwingt u hier bij zulk guur weer te wassen? Aan wien deze burcht?

— Aan Hardmoet, Heer, koning van Normandië.

Opgetogen zag de hoog gehelmde Viking zijn gezellen aan: « Hoorst gij het makkers? Hier nestelt het wild waarop wij jagen! »

Toen richtte hij zich tot de jonkvrouwen weeron, en er beëfde een vreemde ontroering in zijn stem: « Kent gij soms geen vrouwen uit overzeese landen die verblijven op deze burcht? Ene was mij bekend, Goedroen bij name.»

Goedroen's hart klopte sneller toen zij antwoordde: « Wij hebben van hun lotgevallen gehoord. Zij leefden in grote nood, jaar op jaar. Vergeefs zoekt gij Goedroen, zij is van hartsele gestorven.»

— Gestorven? Verslagen herhaalde de Viking de ontmoedigende mare: « Makkers, mijn Goedroen is niet meer.»

Eén kreet van deernis steeg uit de lange boot op. Doch nu het hart had gesproken, wist Goedroen wie de hoog gehelmde vreemdeling was:

— Gij treurt om haar? Was zij een verwante?

Met wanhoop in de stem riep nu de Viking: « Meer dan een verwante was zij mij, mijn bruid, mijn hartsbeminde.»

Nu trad Goedroen onbeschoord naar voren, en over haar leed-getekend gelaat scheen een verheerlijkt glans: « Dan zijt gij Herwig, koning van Zeeland... Voor u staat Goedroen zelf die jaren op u wachtte...»

Herwig verbleekte. Een ogenblik zweeg hij, overmand, doch dan met een sprong die de boot deed trillen, stond hij aan wal, en omklemde de bevende Goedroen ontstuimig in zijn armen...

— Nu moet ik met de ebbe terug naar de vloot, sprak eindelijk Herwig, maar morgen, schone evangene, kom ik u vrij kopen met het zwaard.

— Morgen, morgen, zuchtte zacht Goedroen, ik zal u welkom heten...

En terwijl de ranke boot langzaam op de stroom weegde, greep zij met plotselingeheid in het opgestapelde wasgoed, en slingerde het stuk voor stuk het water in... Uitgelaten volgden haar gezellen haar voorbeeld, en met lege handen keerden zij naar het slot terug.

Wit van woede snauwde Gerlinde hen toe: « Waar is mijn wasgoed? »

— Uw wasgoed? riep Goedroen stoutmoedig, ik wierp het in den stroom. Het was, voor wat mij betreft, weggedraien naar ze!

— Naar ze? Gerlinde vatte haar ruw bij den arm: moeten zult gij, met roeden zal ik u geselen.

Overmoedig zag Goedroen haar aan: « Geselt gij uw dochter? Wilt gij mij zo tot de bruidnacht voorbereiden? Want, want en allen mogen het horen, dat ik niet langer weiger: Goedroen neemt Hardmoet tot man.»

Met verbijsterde blikken staarden de gezellinnen de koningsdochter aan. Doch Gerlinde, ineens rustiger, trad een schrede achteruit, en zag Goedroen onderdoekend aan: « Heb ik goed gehoord? vroeg

zij, mij dunkt gij spreekt aldus: Goedroen neemt Hardmoet tot man? »

— Zo heb ik gesproken: Goedroen neemt Hardmoet tot man.

Gerlinde nam de rode gekneusde hand in de hare: « Maakt de korden los, beval zij, ik blijf mijn woord gestand. Van heden af zijt gij mijn dochter: zie, ik reep mijn zoon.»

Vriendelijk, de handen uitgestrekt schreed Hardmoet de meidenkamer binnen; maar Goedroen ontrok zich snel aan zijn omhelzing.

— Het betaamt niet, sprak zij, dat de koning een wasvrouw omhelst...

Hardmoet boog het hoofd: « Neen, zel hij gedempt, voortaan zult gij als een koningsdochter worden gekleed en bejegend, en naast mij zetelen op de troon.»

— En mijn gezellinnen? vroeg Goedroen.

Doch met opgeheven blij was Herwig naar beneden gesprongen.

— Zij delen in uw lot: zij zullen u omringen.

Toch heerste er geen vreugde in de koningnekamer toen de wasvrouwen van Hegelingen hun werklieren voor brokaat en zijde mochten afleggen. Een misnoede stilte benauwde het vertrek, tot eindelijk Hildburg de feestelijk geklede Goedroen ging toefluisteren:

— Meesters, wilt gij Herwig verraden? — Dwaas kind, lachte Goedroen, zou ik mijn geliefde verraden nu ik hem eindelijk vind? Vandaag heb ik mijn koning Herwig gezien, ik heb gerust in zijn armen. Morgen slaat zijn zwaard onze kluisters stuk. Ons zal hij niet vinden als wasvrouwen, doch als koninginnen in prachtgewaden, schitterend van juwelen. Dit is een lijst, meer niet...

Eindelijk begreep, schaarden de jonkvrouwen zich opgewekt rondom de feestdis, die Goedroen, naast Hardmoet, hooft en waardig voorzat. Rijke spijzen, de fijnste wijnen werden opgediend. Toen trok Goedroen zich met de jonkvrouwen in een kostbaar ingerichte slaapzaal terug.

Goeden nacht, liefsten, fluisterde zij, slaapt rustig. Eer de ochtend daagt zijn zij vrij.

Veel werd er niet geslapen. In de ramen speelde de schijn van verre vreugdevuren; in het binnenhof en op de wallen werd menige tinnen kroes ludruchtig geleid. Ongebeduid voor de poort trappelden de honderd snelste rossen uit

de stal om, op Goedroen's verlangen, het blijde nieuws uit te dragen...

Wie zag de drakenscheppen, de snedige snekken, boordvol gewapende Vikingers, heimelijk door de duisternis aanschuipen? Wie vermoedde dat Herwig van Zeeland en zijn kroone zusters met speren, bogen en bijlen en lange ladders door de wadden waadde? Als de Noodhoorn luid op de wallen begon te huielen, was Herwig reeds in de verte.

Aan de Zuidzijde had de oude Waterloobruggen over de wallen doen werken. Nauwelijks schommelden zij in 't opspattend water, of daar sneelden reeds de ladders aan, waarlangs Water zelf, en onder de eersten, naar boven stormde.

Zo snel had de aanval de burcht overrompeld, dat na korte gevechten de reusachtige poort kon worden ontgrendeld. Langzaam en met zware schokken schoof een vleugel open. Te midden van steigrende paarden, neerstortende steenblokken en geuten kokende pep, hieuv staal op staal, verbeter, tot ter dood...

— Alhier, Normandiërs! gilde een gebiedende stem. Het was Hardmoet, die op een klauwend ros gesprogen, zijn krijgsvolk poogde te verzamelen voor een uitval. Doch een forse vuist omklemde den teugel, met opgeheven blij was Herwig naar beneden gesprongen, en Hardmoet, een bloedende kerf aan de slaap, herkende te laat zijn tegenstrever. Een tweede maal ging de bij de hoogte bij, toen uit het venster aan de koninginnenkamer Goedroen's stem werd gehoord, die schril smeekte Hardmoet te sparen... Na een aarzeling rukte Herwig de duizelende Normandiërs van het paard, en beval hem gevankelijk naar de schepen weg te voeren.

Intussen had Water de bitter vechten wacht op de wal overwonnen. Groot en met behoeft baard verscheen hij 't vrouwenvertrek. Zijn borende ogen hadden spoedig Gerlinde ontdekt, die zich te vergeefs onder de jonkvrouwen poogde te verschuilen. Met een kreet trok hij haar bij de grijze haren naar voren. « Nooit meer, koning, bruide de woedende Vikinger, zal Goedroen nog uw linnen wassen.»

Op dit ogenblik stormde ook Herwig met zijn lijfwacht, allen schitterend bewapend in de zaal: « Hier is onze taak volbracht », sprak hij.

— Nog niet, koning, Goedroen, in haar koninklijke gewaden, trad hem statig te gemoet, drink, edele bevrijder, de welkondronk in deze burcht. En zij reikte hem Hardmoet's gouden beker waarin gouden wijnen parelde.

— Op onze overwinning, en mijn koninklijke bruid! riep Herwig, en ledigde de beker tot de bodem.

Zoals in Matelan, zoveel jaren geleden, braadden hele schapen en runderen boven de reusachtige vuuren aan 't spit. Hardmoet's kostbare wijnen werden uit de koele kelders naar boven gehaald, en de grote zalen met de zwaar beladen tafels waarheen Noordelingen feestten, geurden naar Zuidse wijn.

Na een feestgelag dat dagen duurde, togen de Vikingers met buit beladen, de bevrijde jonkvrouwen te paard voorop, naar de schitterende schitterende Hoiho's, en omringd met klapwiekende en krijtende meeuwen, zelden zij naar het Noorden terug. Op de plicht van het koningsgeschied stonden hand in hand Herwig en Goedroen. Voor altijd verenigd, zielden een blijde toekomst in.

Rob. YSENBRANDT.

Eustache, die zijn meesler be-
vrijdde, kon samen met pater
Lorenzo vluchten. Ze kwamen
in de hut van Marco en vin-
den Durand en Pedro...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

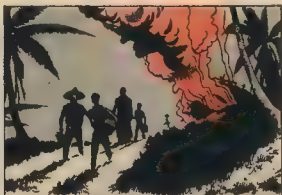

TEKENINGEN VAN

CAPRIOLI

DE DIEREN
WERDEN
VRIJGELATEN
ZODAT
ZE
RUSTIG
KONDEN
WEIDEN
IN
AFWACHTING
DAT DE
POLITIE
KWAM
OP
DAGEN...

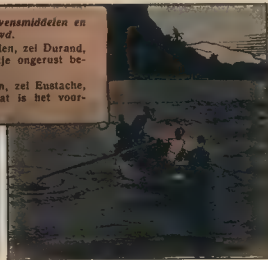
Dokter Durand gaf dan de raad de hut van
Marc in brand te steken, opdat niemand hem
van medeplichtigheid zou kunnen verdenken.

De sloep, geladen met levensmiddelen en
water, werd in zee geduwd.

— Ze is te zwaar geladen, zei Durand,
die de waterlijn een beetje ongerust be-
keek.

— Maak je geen zorgen, zei Eustache,
het weder is goed en dat is het voor-
naamste

Sedert dertien uur waren de vluchtelingen
op zee en konden het eiland Gabbians aan
de horizon reeds zien. Op hetzelfde ogen-
blik zagen ze ook een zeil...

— Een Franse brigantijn, zei Eustache.

— We moeten hen een teken geven, riep
de dokter. Ze kunnen ons oppikken en dan
vragen we hen ook de vluchtelingen van
het Gabbiansseiland te gaan halen.

— Ze komen naar hier!
— Ze hebben ons gezien. Hoor je het?
Men hoort inderdaad roepen...
— Ja, we moeten onze sloep naast de

Een uur verliep.
Doar de wind heel
zwak was, vorder-
de de brigantijn
niet.

— Het is een
oorlogsschip, naar
ik meen, zei de
dokter.

— Ja, antwoord-
de pater Lorenzo,
en de bemanning
ziet er weinig
vriendelijk uit...

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn gezellen hebben het eiland Pasjoetan aan boord van de «Najashi» kunnen verlaten. Majoor Hobson en Dwarfish kwamen hen met de «Sea-Gull» tegemoet gevaren...

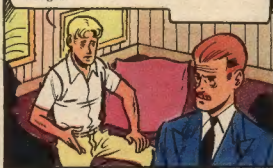
TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

Nasir had heel de smokkel in verdoevingsmiddelen in handen. De andere reders doen, onder ons gezegd en gezwezen, allemaal mer, in mindere of meerdere mate althans. Nasir had slechts het bevel te geven jullie te weigeren en ze deden het uit vrees voor de represailles van de kapitein!

Wat er ook van zij, Armand en Nasir waren zo in hun nopjes met het goud van jullie eiland, dat ze me vergaten. De volgende dag kon ik me bevrijden en ik liep naar majoor Hobson om hem van het gevaar, waarin jullie verkeerden, te verwittigen...

Ik herinnerde me gelukkig de geografische ligging van jullie eiland en ben aan boord van de «Sea-Gull» vertrokken om hulp te

We danken je daarvoor van harte!

Laat dat maar, hoor! Vertel me vlug jullie avonturen!

Onze avonturen...
Hm...

Ja, en het goud dat jullie meegebracht hebben?

Ja, dat goud...
hm... hm... Ik...
wij...

Oom wil zeggen dat wij...
hm... hm...

Hahaha! Ik begrijp het al! Ik zei het immers, dat het perkament een goeie grap was!

Daar is de kust reeds! Over een half uur staan we op vaste grond!

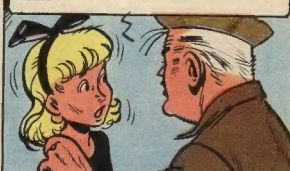
De volgende dag in een straat van Mombasa...

Ik vind het vreselijk, dat ik die sympathieke Hobson de waarheid niet kan vertellen!

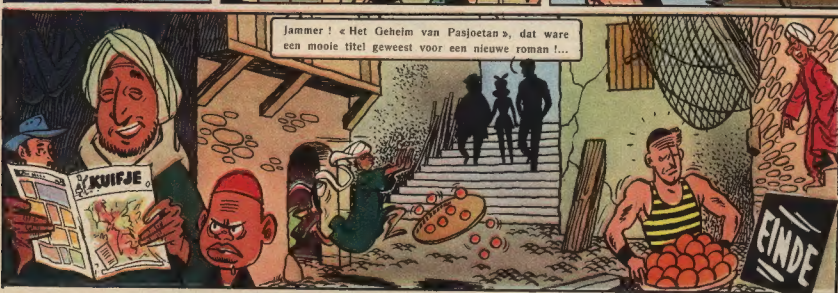

En waarom kun je dat niet, oom?

En het pact dat ik gesloten heb, wat doe je daarmee? Ik ging de verbintenis aan nooit over het bestaan van Pasjoetan te reppen. Zonder dit pact zou je nu in de soepkete! koken!

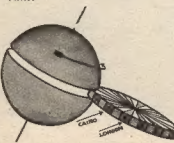
Jammer! «Het Geheim van Pasjoetan», dat ware een mooie titel geweest voor een nieuwe roman!...

HET JUISTE UUR DE WERELD ROND

Je weet, dat de aarde eenmaal in vier en twintig uren om haar as draait in de richting van het Oosten. Wanneer het bij ons licht wordt, d.w.z. de zon zichtbaar wordt, is het nog nacht in New York. Om de zaak te vereenvoudigen hebben de geleerden de wereldbol, net als een oranjeappel, in 24 gelijke delen verdeeld. Ieder deel is een uurzone. Een uurzone begint de dag één uur later, een uurzone meer naar het Oosten nog vroeger dan bij ons. Indien we de wereldbol horizontaal doorsnijden, verkrijgen we een schijf in gelijke delen verdeeld. Ieder deel draagt de naam van een stad gelegen in de overeenstemmende uurzone. De bewegelijke wijzerplaat van het uurwerk **TISSOT NAVIGATOR** stelt deze uurzones aldus voor.

Het prachtig uurwerk **TISSOT NAVIGATOR** heeft trouwens drie wijzerplaten:

- a) De gewone verdeling. Buitenwijzerplaat (A);
- b) De midden- en eveneens vaste, wijzerplaat, verdeeld over 24 u. (B);
- c) De bewegelijke wijzerplaat met de naam van de 24 uurzones van het uurwerk

TISSOT NAVIGATOR geven op gelijk welke plaats ter wereld, het juiste uur van gelijk welke andere plaats aan. Alles werkt automatisch. Je hebt hiervoor geen berekening of beweging te maken. Je uurwerk vindt zichzelf op.

DE AARDEN MAAL VAN SINT ROCHUS

Verhaal van **JOHN FLANDERS**
Geïllustreerd door **REF.**

HET weder was mistig en guur. De mensen schuwden de straat en spoedden zich zo vlug mogelijk huiswaarts. De straatventers hadden hun mars ingeparkt, want aan verkoop viel niet meer te denken.

Penrith zou ook graag naar huis zijn gegaan, om de avond door te brengen bij het vuur, met een vers gestopte pijp en een kop warme thee, na eerst een stevig maaltje te hebben gebruikt van schapenbout met knollen of iets in die aard. Maar Penrith wist niet onder welk dak hij de nacht zou doorbrengen en aan een avondmaal, hoe karig ook, wist hij niet te denken.

De verschillende nachtasyia, die hij bezocht had, waren overvol en hadden hun deuren gesloten.

Een Londens zwerver kan zich altijd onder de stenen bogen van Lambeth- of Chelsea-bridge te slapen leggen of onder een groentemand in Covent-Garden of New-Market, doch bij zulk werteje zou hij het wel laten, wilde hij niet 's anderdaags, doodgevroren, naar het lijkenshuis verhuizen.

Wat wist Penrith, en hij bleef dus maar voortlopen, de ene straat in, de andere uit, ofschoon hij doodvermoed begon te worden.

Zou ik het nog eens in Neatestreet beproeven? dacht hij.

Nachtverblijf van 't Leger des Heils blijft daar immers langer open.

Het was gesloten, en op het voetpad zat een grote magere hond naar de gaslantaarnen boven de poort te kijken.

— Ook geen plaats voor u, oud kameraad? vroeg Penrith.

— Wouw! deed de hond, en toen de man zich weer in beweging zette, volgde hij hem.

Mijn arme vriend, zei Penrith, indien u iets anders van mij verwacht dan goede woorden, dan zult u spoedig leren wat teleurstelling is. Maar een beetje gezelschap lust ik wel, kom maar mee.

In Albany road, volgde de hond niet meer, maar liep voorop, telkens omkijkend om te zien of de man nog meeling.

Als u me een geschikt plaatsje kunt aanwijzen, waar ik niet van honger en koude omkom, zal ik u wel dankbaar zijn, grinnikte de zwerver.

De hond sloeg Whitestreet in, en daarna een onmogelijk steegje waar een aantal oude huisjes droef op elkaar keken.

Vóór een van deze bleef hij staan, en stiet een kort gebel uit.

De deur ging open.

— Kom binnen! sprak een vriendelijke stem, en Penrith begreep dat deze uitnodiging niet alleen het dier, maar ook hemzelf gold.

Tot zijn verbazing stond hij in een goed gemeubelde huiskamer, waar een vrolijk vuurtje brandde, en bemerkte hij dat de heer des huizes er volstrekt geen arme kerel uitzag, zoals het povere woonstje had moeten voorspellen.

Het was een oude heer, met een lange grijze baard, en een dikke kameras jaan.

— Dus heeft Chance u gevonden? vroeg hij. Chance is mijn hond, en slechts éénmaal 's jaars stuur ik hem om een leman op te zoeken, die graag met mij wil avondmalen. Chance betekent «Kans» en die kans hebt u gekregen. Ja, ja, 't is een zeer verstandig dier.

— Avondmalen! stamelde Penrith.

— Een schapenbout met knollen — meer niet, want ik ben niet rijk. Spoedig aan tafel, want Chance keerde iets later terug dan ik verwachtte.

Penrith dacht aan niets anders meer dan aan de toverwoorden «Schapenbout met knollen» en toen de oude heer het gerecht had opgediend, toonde Penrith een ware wolfshonger en at altijd maar door, zonder naar iets te vragen of te luisteren.

Trouwens scheen zijn gastheer niet te spreken geneigd, zolang nog iets overbleef van het vlees en de knollen.

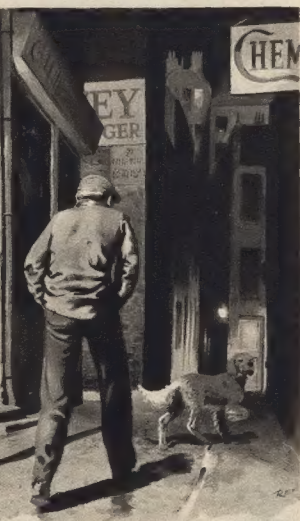
Toen de schotelte leeg waren, bood de oude man zijn gast een soepje aan, schonk hem een kop thee in, en vroeg of hij luisteren wilde naar 't geen hij vertellen zou.

— Mijn naam is Roch, begon hij, en mijn naamfeest valt op 't 16 Ogost. Ru heb ik heel wat boeken en schriften gelezen over het leven van die door en door goede Heilige. En zie, wat is er gebeurd? Ik ontdekte dat die datum on-

juist was, en het naamfeest moest vallen gelijk dat van de H. Theodoros, daags na de Drie Koningen.

Ik schreef er een verhandeling over, toen nog een, en nog een, want ik las en studeerde verder, en hoe meer ik het deed, hoe meer ik overtuigd was gelijk te hebben. Lang klopte ik met al mijn geschrift aan dovemansdeuren, tot ik toch gehoor, en zelfs geluk kreeg! Maar hoe ik dat kreeg, is iets anders. Chance, mijn trouwe hond, had een der brochuurtsjes, die ik op eigen kosten drukken liet, op de vloer gevonden en was er mee op de loof gegaan. In Hoborn liet hij het vallen, vóór de voeten van een heer die het oppraapte, het even doorkeek en uitriep: «Wel hemel, hoe is het mogelijk!» Weet u wie die heer was? Niemand anders dan de zeer geleerde Sir Silas Grove, de vermaarde hagiograaf, of levensbeschrijver van de heiligen.

Hij schaduwde Chance — die zich overigena schadgwen liet, het verstandig beest — zocht

me hier op, en aanstonds werden we dikke vrienden.

Ik ben thans zijn secretaris, heb een goed baantje, maar weiger beslist mijn huisje, hoe lieflijk het er ook uitziet, te verlaten.

Ter ere van het ware naamfeest van Sint Rochus, besloot ik op zijn naamdag, een arme sukkelaar aan mijn tafel uit te nodigen.

Doordat daar had ik niets steller is het me, meestal raapte ik dronkaards of ongru gasten van de straat op.

Ik besloot dus de keus over te laten aan Chance, die een mannetje is en zich nimmer vergist. Zo zijt ge heden tot mij gekomen.

Na het avondmaal schenkte ik altijd mijn gasten van éen avond, een briefje van een pond, en wens er hen geen beter steller is het!

Die nacht kon Penrith onder dak slapen voor anderhalve shilling. 's Anderdaags kocht hij een nieuwblad, 't geen hij zich sinds lang niet had kunnen veroorloven, en in de kolommen die kleine aankondigingen, vond hij een werkaanbod naar zijn zin.

Hij kreeg een baantje, behield het, klom hoger op. Hij is thans een welstellend man, woont in een huisje te Willesden, en rijdt met een Morris-wagen. Hij is getrouwd en zijn zoonje heet Rochus.

DE POST

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE - ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EEN ORIGINELE PASTOOR

E.H. MAURICE BRECHEMIER, pastoor van de Parijse voorstad Val d'Or, kreeg op zekere morgen een geluklijke inval. Hij zat met een moeilijk probleem opgeschiet; hij moest namelijk een beeld van 310 kg. op zijn kerktoeren plaatsen. En voor een parochie met zes duizend zielen is de prijs die voor dat werkje gevraagd werd (85.000 B. frs.) veel geld. Gelukkig kreeg hij zijn inval: 'Waarom zou men dat beeld niet met een heli-copter op de kerktoeren kunnen plaatsen? De heli-copters knappen in Korea nog andere karuitjes op! Ze verplaatsen kammen en zware installaties die zeker meer dan 310 kg. wegen. En een heli-copterje huren voor een dag, dat zal toch nooit geen 85.000 frs. kosten! De parochianen zijn opgetogen met het plan. Want het plaatsen van het beeld zal hen stukken goedkoop komen en heel de wereld zal over hun parochie spreken...

Prof. PORSCHE herdacht

OP 30 januari 1951 overleed te Stuttgart op 75-jarige leeftijd Prof. Dr. Porsche, een van de grootste autoconstructeurs van onze tijd. Zijn curriculum vitae bevat een schitterende lijst van wereldberoemde automodelen die hij ontworpen en gebouwd heeft.

Prof. Porsche werd in 1875 geboren te Maffersdorf, in Bohemen. Dat dorp maakte toen deel uit van het keizerrijk Oostenrijk-Hongarije. Porsche voelde zich vroeg aangerokken tot de mechaniek en de electriciteit. Hij was amper 24 jaar toen hij zijn eerste wagen bouwde: de Lohner Porsche Elektrochaise, met wielnaafmotor en een accieridmotor van vijftig km. Toen Porsche dertig was, werd hij technisch

Prof. Porsche.

directeur van de Daimlermotortorfabriek. Daar bouwde hij de Maja.

In 1923 werd Porsche directeur van de Daimlermotortorenfabriek, te Stuttgart. Daar bouwde hij zijn 2 liter

Mercedes en verschillende sportmodellen van dat type.

In 1931 kreeg hij een patent op een van zijn grote uitvindingen: de torsie-stang. Van Daimler ging hij over naar de Zundappmotorenwerke van Nuremberg en in 1934 belandde hij bij Auto Union, waar hij zich toelegde op de bouw van renwagens die overal groot succes behaalden.

In 1936 was hij klaar met de opdracht een Volkswagen te bouwen. Twee jaar later bouwde men de eerste Volkswagenfabriek te Wolfsburg. Na de oorlog werkte hij aan de Renault 4 PK., alvorens de kroon op zijn werk te zetten met zijn Sport-Volkswagenmodel, dat zijn naam kreeg.

CONGO MODERNISEERT

WAAR is de tijd dat Stanley met zijn dragers door het ondoordringbare oerwoud zich een weg moest bannen in de letterlijke zin van het woord? Thans heeft Belgisch Congo reeds 118.336 km. banen die gebruikt worden door 13.540 auto's, 16.960 vrachtwagens en 2190 moto's, om dan nog van de fietsen niet te spreken.

DIE ARME CHINESEKENS!

OP de Handelsfloor van Leipzig kan men een schrijfmachine voor Chinese gebruik bewonderen. Ze tellen zo maar eveneens 2.450 letters en men kan er van onder naar boven, van boven naar onder, van rechts naar links en van links naar rechts mee schrijven. Wij bieden de kleine dactylotype van het Hemsle Bijk onze innigste deelneming aan...

Buskische dansers.

EEN NIEUWE ENGELSE AUTO

OP 22 October 11. werd te Londen het Jaarlijks Brits autocolor geopend. Een van de voornaamste bezienwaardigheden was de totale nieuwe auto Sapphire, die uitgerust is met een turbo-straalvlugtuigmotor, die 30 PK. ontwikkelt. Het model van de auto is niet zo revolutionair als zijn motor. De wagen heeft plaats aan zes personen en nog dus onder de grote touringauto's gerangschikt worden. De Sapphire haalt gezopje de 150 km. per uur. Aan die snelheid verbuikt hij 16 l. per 100 km.

EEN DIEF MET DRIE ARMEN

DE Romeinse politie deed een prachtige vangst: de indringerskwade gwardiel van de eeuw! Hij werkte gewoonlijk in de autobussen van de Eeuwige Stad, stond daar met de armen over de borst gekruist tussen de menigte en met het gezicht van een onschuldige engelje. En terwijl verrichte zijn derde arm, heel discreet, 'n'wark in de zakken van 'n' bureau. Een van zijn gekruiste armen was een kunstarm...

DE WETENSCHAP VORDERT:

EEN NIEUW SOORT GLAS DAT MEN KAN ZAGEN EN SPIJKEREN

...werd door de Duitse laboratoria uitgevonden en zal weldra in de handel gebracht worden. Het kreeg de naam schuimglas, omdat het porous is. Het levert enorme mogelijkheden voor de woning- en de scheepsbouw, want het is onzinkbaar en bezit uitstekende isolerende hoedanigheden.

Een flinke Kuifje's lezer uit De Kaag, bij Amsterdam.

HEB JE REEDS
JE AANVRAAG TOT TOETREDING TOT
DE
KUIFJE'S CLUB INGEZONDEN?

Dit schrijfmachineportret werd gemaakt naar ons recept door Herman Cooremans van Jette.

GROOTMEESTERS DER KOOKKUNST

CURNONSKY, de prins der gastronomie, was bezig een diner te verorren in een restaurant ter ere van zijn tachtigste verjaardag. Het was een goed diner; een heel eenvoudige dinetje.

Eenvoudig, zo zei hij, is de kunst van het koken. Er zijn twee keukens ter wereld, n.l. de Franse en de Chinese, die deze kunst volmaakt verstaan. Deze beide volken hebben deze schat eeuwenlang generatie na generatie zorgvuldig weten te bewaren en het nageslacht heeft ze overgeërfd, instinctmatig, ongeleerd.

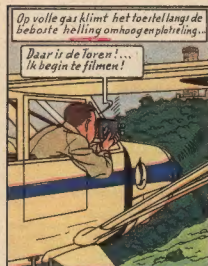
Het is het product van een ras, overgoten met de saus der dinetjes.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

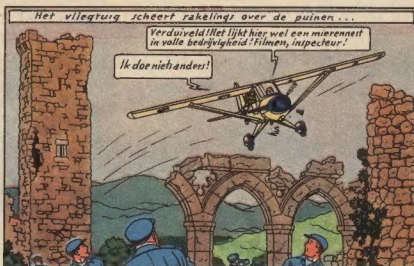
VAN J. MARTIN

Lefranc en Renard zijn op het spoor van een gewoontelijke bandiet. Vandaag een vliegtuig filmen ze de Zwarte Toren, want ze vermoeden dat de bandiet daar naar buiten gaat!

Op volle gas klimt het toestel langs de beboste helling omhoog en plotseling...

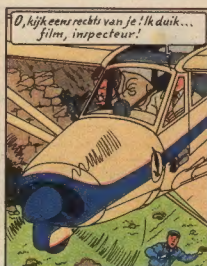
Daar is de toren!... Ik begin te filmen!

Het vliegtuig schoeft rakelings over de puinen...

Verduiveld! Het lijkt hier wel een mierennest in volle bedrijvigheid! Filmen, inspecteur!

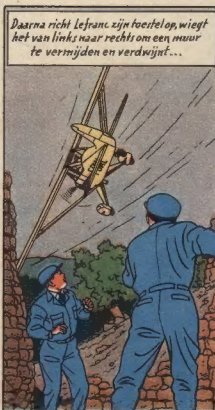
Ik doe niets anders!

O, kijk eens rechts van je! Ik duik... film, inspecteur!

De Mercury duikt nog lager op gevaar af tegen een muur te botsen en zweeft boven de rode helikopter, die op het binnenplein staat en waarvan de schroef nog draait...

Daarna richt Lefranc zijn toestel op, wiegt het van links naar rechts om een muur te vermijden en verdwijnt...

Och op hetzelfde moment wordert uit het struikgewas op het toestel gewaard...

Verdraaid nog toe! Verschieten met geluidloze kogels! Pas op, inspecteur, ik wieg het toestel open en afendaal dan naar de vallei om te ontsnappen...

Oei! Asi! Lefranc, hoop met dat spelletje! Nog zo'n acrobatische, en ik geef de geest!

Hou je gereed om de fabriek te filmen, we zijn er haart!

Na een bocht komt het toestel inderdaad boven het huis en de fabriek van Axel Borg...

Vooruit, inspecteur, filmen!

Enkele ogenblikken later vliegt de Mercury over de boomkruinen terug naar het dal...

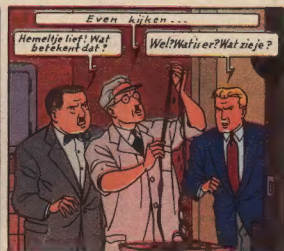
Oef! We hebben geluk gehad! Neen, dat was nog lang niet zo kwaad en nu laten we vlug die film ontwikkelen!

Ten uur later is in het politiebureau van Colmar...

Ben je klaar?

Ja, inspecteur, ik heb gedaan!

Even kijken...

Hemelste lief! Wat betekend dat?

Wel? Wat is er? Wat zie je?